

השכונות המצויר לאינפורמציה

רחוב נליקסון 8, תל-אביב (ליד תיאטרון אהלים) ת.ד. 136, טל. 86785 (זמני) מען למכתבים: "העולם הזה" משרד המערכת בירושלים רחוב דוד המלך (יוליאנו), מ.ל. מ.ש.ר.ד. הס.ע.ד. משרד המערכת בחיפה: רחוב החלוץ 45, חדר 11, טלסון 4661 (6-4 אחה"צ)

עורך התבנית: דוש הצלם הראשי: סאול גולדמן

עורכי מדורים: מיכאל אלמן, יחיאל בשן, נציה נבי, איתמר עילם.

משתתפים קבועים: טרנצה נובנר, רפאל חיים, אוסקר מאוכר, סיליס טיארי, יצחק לבני, צבי שש.

ראש-משרד, ירושלים: דני רובינר

סוסי-חוק: מונסי נייקובס, נביראל דנון, שמואל מירון.

המו"ל: העולם הזה כ"מ, דפוס ישראל, תל-אביב

מכתבים

אברהם אבינו והתר

מוכן מאליו שאהם צודקים באופן סורמלי בעת נחמם שהמאמרים החתומים, החד-צדדיים של העורר (החורה לימי הביניים) - העולם הזה (766) אינם פוגעים באובייקטיביות של חומר המערכת הרגיל.

אולם טענה זו מעירה על צביעות נמורה מ" צדכם, כל זמן שאינכם נותנים לצד השני לפר" סם מאמרים חתומים באותו הנוהל ועם אותה הפרסומת הגדולה.

אורי ורד, חולון

אם דוד צבי פנקס ירצה בכך, ימצא בעמודי העולם הזה מקום להביע גם את דעתו. עיתון שרכש קוראים נס בקרב הדתים בגלל האובייקטיביות שלו, אינו צריך להתעסק בהסתרות חוק התחבורה נקבל על-ידי הממשלה שהי רוב בה בלתי דתי ולכן ההסתרה כמותו כהסתמה נגד הממשלה.

יצחק א., חיפה אין המאמר מתקיף את המחוקקים או את מבצעי החוק - הוא מתקיף את עצם החוק ואת שאר תופעות הכפייה הדתית.

כתורי חברת אירונג הנוער הדתי בני-עקיבא נזכרה באסיפת הפגנים... רצוני להעמידכם על איזכונות של כמה עובדות שציינתם ביחס ל- אותה אסיפה. נכון שהרעש היה נס מצד הדתים אך אין זה פותר את הלא-דתיים. הנורה הסופי לעניית האסיפה היה איש מעדות המורה שקרא: "האם זהו הסדרון היחיד במדינה שאהם מת- קוממים נגדו?" וברך זה עורר סערה שנרמה לסגירת האסיפה. בין הנוכחים הדתיים היו לא דתי חבירי והכרות בני-עקיבא כי אם נס נועד דתי המאורגן בתנועות הדתיות אחרות. וכן שאינו מאורגן.

מיקה תמיר, תל-אביב באניקולופדיה הרוסית החדשה, בערך "אבר" כתוב לאמור: אברהם בן-תרה, רועה בקר בכנען העתיקה. כנראה שאברהם אבינו אינו יותר מזה נס בעיניכם, אנשי העולם הזה. כי כך הנכם כותבים במדור העם (העולם הזה 764) "כמאמר ומתן התנ"כי בין אברהם בן-תרה (אבותינו...) ואת היא דוגמה נוספת לאנטישמיות שלכם."

א. שרוגי, נתניה אם כן, גם התנ"ך הוא אנטישמי שהרי כתוב בו: אברהם בן-תרה.

השכונה לקריקטורה של דוש "מי יאכל את מי?" (העולם הזה 767) הציבור (יאכל) את הכפייה הדתית אם נהיה אמזיים כמו נזשכת הנחש רמונה בושרי.

אלכס אברהם, המת החייל כירוע מכירה מדינת ישראל נס בביתות דתי יות אשר תושבי ישראל משתייכים אליהן כנוון דרויים, באים וכר. מדוע, אם כן, לא יתארגנו הנוער לרת או לכת משלו? יכולה זו להקרא דת האפיקורסים, דת הקוסמוס, או אפילו דת המטרסרמינים (ולשאריר לבלגנים. להיסטוריו גים ולשאר המומחים למצוא את מוכנו הנכון של מושג זה). אם הדבר אינו אפשרי בישראל (מה שמסתכל מאר על הדעת) יכולה הדת להתי סר בארצות-הברית (שם הכל ייתכן) ולקיים סניף בישראל.

שלום שלומי, תל-אביב בוז להצעה אימפריאליסטית-בורגנית-מכו רה ו אס המרט. וכי יקום, יהיה זה דק בישראל החופשית!

אנטי-אנטי! ויחי-יחי! הניע הזמן שרותי תודל מתלוליה. אמנם אני מכונה שהיא בת זמניו של דוש והרוים אהר בים להפאר בכניהם, אבל לכל דבר נבול ובר כלל, אתם חבירי המערכת שהנכם כופרים, כיצד אתם חיים עם אדם המאמין בעולם הבא?

רות דודוביץ, תל-אביב באותה צורה שאיש העולם הבא כדוש מסי כים לחיות עם אנשי העולם הזה.

אני לא יודע מדוע שלחתם את דוטי לעולם הבא. האם ספרים כאו לולואים? האם אין כל הארץ עסק מפלגתי ושורצים בה אנטיאנטי, אנריאנו, סיפמינים ושאר ירקות?

יהושע גלברד, ירושלים כתושב ארץ דמוקרטית (בנינו מהולט לארץ המשונה (ארשי) אני מצביע בעד דוטי. יחי-יחי! שלמה הררי, חיפה

חובות נשכחים רצוני להביע לאורי אבנרי את הערכתי הכנה לכתבתו (העולם הזה 764) על פולרת לחיי בבתי המלאכה של הרכבות בחיפה לפני שש שנים. כאחת המשתתפות באותה פעולה מאר הצטרפתי על כך שכל העיתונים לא הכירו אף בשורה אחת

במו עיני לישן ברורה בעגון האניה אינדפנדנס במלל חיפה הצטופפו סביב האניה האמריקאית שהי באה מאות תיירים כמה מעיתונאי חיפה שהמטירו שאלות על התיירים. אחד העיתונאים ני" גש אל תייר לבוש" הדר ושאלו: "האם אתה מתכוון להשת" קע בישראל?" התייר החליט ל" הוכיח את בקיאותו הרבה בלשון העברית והשיב: "טרם החלטתי אם לשקוע בישי" אל או לא." הקרא אליעזר אנגל, חיל האויר, זוכה פרס של 1 לוי (בלי שקיעה).

את אותה האזכרה שנערכה בבית-הקברות בחיפה. כנראה שהיום ראויים לאזכורת רק אותם הלהומים השייכים לאחת המפלגות הקיימות. על אחת כמה וכמה שמחתי להיווכח כי קיים לפחות עיתון אחד הרואה את לוחמינו שנפלו לא כרכוש מפלגתי אלא כפי שהם היו ונפלו, כאיי דיאלקטיים שנפלו למען עמם ומולדתם. תקוה אני כי עיתונכם ימשיך להעלות על נס את האובייקטיביות העל-מפלגתית וירידך את הנוער שלנו להעלות את עצמו מתוך הרוסס המספנותי אשר מדינתנו שקעה בו והעלול להמיט שואה על בולנו.

מלכה הפגר (גרנביץ), ירושלים הפרשה הכאובה של הפלייה בין דם לרם היא תוצאה מחוק הנכים והנספים במערכת. שהכנסת הראשונה קיבלה כספסבר 1950, השולל את זכויות הלהומים במחחרת בתקופת המרד נגד המי שעבר הבריוני. כל הערכתנו למאמרכם על נושא זה, וברצוננו להפנות את תשומת לבכם לעובדה שכתוצאה מיחס המדינה ללוחמי המחחרת הוקם, ביוזמת מספר הארונג הצבאי הלאומי מר בניו סוכס בשם איגוד למען שיוכם לחימי חופש - שליח שנשל על עצמו את הדגנה למקופחים. ואלה שאת הקרבנם ופעלם רוצים נושאי המשטר בישראל להשכח ולסלח.

ב. עמיצור, מנהל שליח, תל-אביב ... יש כנראה גם רקע פסיכולוגי לעמית על הים מצד מנהיגי ה"שוכ", המתכיישים בתוכם לעמדתם הם בימי המלחמה כשלל המחחרת וניכוריה שעליהן אייבהת פעלה של המחחרת וניכוריה יצליחו לשנות את מהלך ההיסטוריה וספק דינה. ראובן ילין, תל-אביב

מי היה המפקד? העולם הזה (765) כתב בקשר למצצה שהוטלה בביתו של של התחבורה כי בנו, מרדכי פנס, היה מספר העיר העתיקה. כל הכבוד לשר ולבנו, אך אין זה נכון שהגיל היה מספר העיר העתיקה. אמנם היה מרדכי פנס, כספרואר 1948, מספר בעיר העתיקה. (מספר קטע) אך לא היה המספר של העיר העתיקה. אני, החתום מספ, נכנסתי לעיר העתיקה מיד עם תחילת המאורעות בדצמבר 1947 וכתחילת מרץ 1948 קיבלתי את הפיקוד על העיר ונשאתי בכל האחריות על הרובע הנצור עד לאחר נפילתו ביום 28.5.1948.

סרן משה רוסנסקי, צה"ל הצילו את המצויים הצעירים ברשימתכם על שפת-הים (העולם הזה 764) הסיבותם את תשומת לב הקהל לעובדה, כאילו אין מספק מתנדבים לעבודת ההצלה בחופי הארץ המפריכה אימון מיוחד וממושך. האם יודע לכם כי אותם המצויים המשרתים את חופי תל-אביב (כיום מספורים לאורך החופים ובכריכות) לא נתנו ולא נותנים כיום לשום צעיר מושך ובעל מרץ ורצון טוב להתמחות במקצוע אלא דוחקים את אותם הצעירים בני 18-16, העיל הטוב ביותר ללימוד תופישה, לתפקידים צדריים ובלתי חשובים שאינם עלולים להקנות ידעיה רבה בהצלה ממש?

בעל רצון טוב שנתקל ביחס עויני מערכת העולם הזה זקוקה מיד לכתבנית משובחת למשך הודש ימים. מועמדות מתבקשות לפנות לראש המערכת, שלום כהן, בין השעות 11 וי לפני הצהריים עד 5 אחר הצהריים.

ה ש ע ר אל תבהלו! השחרורת החייכנית איננה מפלגת מרובת-ידיים. הידיים המתפתלות סביב גופה אינן מבצעות להטוים אקרוטיים. למעשה, רק יד אחת היא שלה, השנייה היא של כעלה, הכנר הישראלי עברי גיטילס (הנוולס הזה 756), שסירב להוריד את ידו מעל אשתו, פול. אף לדקה אחת למרות הפצרות הצלם. פול גיטילס היא שוויצית נוצרית, כתבת של שני שבועונים בציריך וגזבה ושלחיה מיוחדת של שרות השידור הבריטי. בשובה ללונדון, נשאלה פול מי היה האישיות שהשאירה עליה את הרושם החזק שדה. כהוכחה הוציאה פול הצבלת גי איומה וימובשת, אותה קיבלה מהאלוף, סיפרה: האחר היכרו של דקת ספורות בה שתתה כוסיק קוניאק בחברת שדה, בביתו היפואי, יצא אלף אל גנו, קטף את הפרח בעל גבעול הענק, הקדישו לפול "הנראית כמו חבלת". כתודה, לא שכחה פול לציין את שדה באחד ממאמריה כ"אישיות מעניינת ביותר".

הנהגת חוגי-הרעים, שנבחרה בכנס גבעת-מיכאל תתכנס לשיבה כיום ב, 28.7.52, בשעה 19.00. במערכת, העולם הזה.

בול של ביקורות מהן נרף ריח בלתי נעים של פולחן גיבורים. התמימים בנינו האמינו שבאמת חל שי" נוי ערכים. הם חשבו שהעולם החדש נוצח, שעתה יתפוס הנוער את עמדות המפתח ב" חיי הרוח והמעשה, שינציח במדינה את ה" רוח הגדולה שנתגלתה בחסיבות הלוחמות. בדמיונם כבר נראה ינאל אלון כשר החק לאות, לפחות, ואולי גם שר הבטחון, ויצחק שדה כשר החינוך, הם לא חשבו שהמפלגות תיעלמנה מן העולם, אולם הם השלו את עצמם שנהג יעבור השלטון בכל המפלגות לידי הכוחות הצעירים החדשים, שיחליפו את הקסטות הפוליטיות של הוקים בויכוח ענייני על השקפות ומעשים.

היתה זאת תמימות-יפה. פה ושם הצליחו צעירים ליצור עמדות חדשות, בעיקר כשפע" לו על דעת עצמם (כמו מיסדי מערכת זו), אולם לא קם תיאטרון חדש (להוציא את הבמה הנוסיונית של זיוה). העיתונאים הצ" עירים שחדרו למערכות כל העיתונים הפכו עבדים נרצ" עים לעורכי-הדת לקפריסות עורכיהם, שבויים בלכוב של זהב. ושום מהפכה לא היתה בשום מפלגה. בכנסת ישבו אותם העסקנים המיובשים שישבו בעשרות הקונגרסים הציוניים, חוזרים על אותן הפראות המעובשות ששינו אותן משך שני דורות. בינתיים התכוננה ריאקצ" יה. הקונספירציה האילמת של המבקרים שוב הרימה את ראשה כדי לרדא כל גר" לוי עצמאי של סופרים צעיר רים, להכריח אותם ללכת ב" תלם. הרוח הוותה. הזכרת לוחמי החזית הפכה דבר ש" בטעם הרע, הפצצה של פני סק קר פרצה את הסכר. אותו עיתונאי שכתב את המאמר נגד "עווי" הוסף כמה משפטים המביעים פחות או יותר את דעת החברה ש" הוא מייצג אותה על הדור הצעיר כולו:

"... מימיו לא יצא מד' אמות חוג הנוער הפרטיזוני... זהו ילד הפלא הצברי... הוא לא קרא ולא שנה, הוא לא למד ולא השכיל, הם של מוסדות שמנהיגיהם לא יכלו להקרא צעירים). היישוב כולו הבין כי עתה היה תלוי הכל בנוער, באותם צעירים פשוטים שיצאו מן העיר בידיים כמעט ריקות כדי לעצור את הסנקים, כשכובע הגרב על רא" שם וכמה קללות עריבות בפיהם. ואז נוכחו לדעת שצעירים אלה נמנים עם טובי החיילים בעולם. בן לילה קם דור שלם של מפקדים גבוהים ונמוכים, שארגנו חז" תות, הקימו שרותי אפקטה ופיקדו על רב בות כאילו הוכשרו לכך כל ימי חייהם. השנ" אה ההיסטרית הפכה הרעצה היסטרית. סופ" רים נזוקים, שעוד אתמול גירשו ממשדור המערכת בחוספת בעיטה מילולית, התחרו עתה בקריאות היד, האשימו את עצמם בפר" הטיה על שלא העריכו כראוי את הכשרון הנהדר ואת הנשמה הגעלה של הצעירים. ספרי המלחמה הראשונים שקעו כמעט במי

השאלה הגדולה היא כיצד יגיב הנוער עצ" מו. האם יפנה עורף לתפקידיו הטבעיים כל- פי המדינה, הברה ועצמו? או שמא ייטול בכל זאת את העניינים לידי ויעצב את עתידו ברצון ריבוני? אחת התשובות לכך ניתנה השבוע במדור רה ליד נס"ציונה, עליה נספר לך בשבוע הבא ביתר פירוט. מאה צעירים וצעירות, ממיטב החבורה, עשו נסיון מקורי לעורר את חבריהם להתנדבות חדשה, להתעוררות חדשה. הם יסרו את חוגי-הרעים. הם הודיעו בפשטות: התקליטים הישנים נמאסו עלינו. והם ניגשו ליצור תקליט חדש.

לוי איתן